

Висновки. Отже, збільшення інвестицій в основний капітал є фактором збільшення реального національного виробництва. В умовах ринкової економіки процес інвестування потребує активного державного втручання. При цьому необхідно виважено підходити до використання рекомендацій інвестиційної діяльності, що використовуються в умовах розвинутого ринку, враховуючи при цьому реальні економічні процеси, що відбуваються у національній економіці.

Література

1. Головкин Я.Д. Вплив інвестицій на здійснення структурних зрушень в економіці України / Я.Д. Головкин // Економіко-математичне моделювання соціально-економічних систем : зб. наук. праць МННЦ ІгіС. – К. : Вид-во "Шпора", 2002. – Вип. 3. – С. 21-28.
2. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18 вересня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1991. – № 47.
3. Словник економічних термінів. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.jobportal.com.ua>.
4. Риннок / Упорядковано А.А. Чухно. – К. : Вид-во "Україна", 1995. – 448 с.
5. Антология экономической классики : пред. И.А. Столярова. – М. : МП "Эконом", "Ключ", 1993. – 475 с.
6. Жан-Батист Сей. Трактат по политической экономии. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ek-lit.aqava.ru>.
7. Карл Каутський. Экономическое учение Карла Маркса. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ek-lit.aqava.ru>.
8. Макконнелл К.Р. Аналітична економія: принципи, проблеми і політика / К.Р. Макконнелл, С.Л. Брю. – Ч. 1. Макроекономіка / пер. з англ. – Львів : Вид-во "Просвіта", 1997. – 671 с.
9. Кейнс Дж.М. Общая теория занятости, процента и денег / Дж.М. Кейнс. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ek-lit.aqava.ru>.
10. Шинкарук Л.В. Теоретичні та емпіричні аспекти дослідження стану нестійкої рівноваги трансформаційної економічної системи / Л.В. Шинкарук // Економічна теорія. – 2004. – № 2. – С. 57-71.
11. Україна на роздоріжжі: Уроки з міжнародного досвіду економічних реформ / за ред. А. Зіденберга, Л. Хоффмана. – К. : Вид-во "Фенікс", 1998. – 478 с.
12. Радіонова І.Ф. Фінансова політика за умов інвестиційної пастки / І.Ф. Радіонова // Фінанси України : журнал. – 2001. – № 12. – С. 3-11.
13. Держком. статистики України. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Свинцов О.М., Скирка Н.Я., Гаврилко П.П. Стимулирование инвестиционной деятельности: теоретические аспекты

Исследованы теоретические принципы стимулирования инвестиционной деятельности на основе выводов классической и неоклассической школ, кейнсианской теории и марксистской инвестиционной доктрины.

Ключевые слова: государственная регуляция экономики, кейнсианская теория, марксистская теория, инвестиционная деятельность.

Svincov O.M., Skirka N.Ya., Gavrillo P.P. Stimulation of investment activity: theoretical aspects

Investigational theoretical principles of stimulation of investment activity on the basis of conclusions of classic and neoclassical schools, keynsianian theory and marxist investment doctrine.

Keywords: government control of economy, keynsianian theory, marxist theory, investment activity.

УДК 338.436

Доц. В.В. Стегура, канд. екон. наук –
Національний університет харчових технологій

ОПТИМИЗАЦИЯ СТРУКТУРНЫХ ПРОПОРЦИЙ И РАЗВИТОК ИНТЕГРАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ МЕЖДУ СФЕРАМИ АГРАРНО-ПРОМЫСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ЗАКАРПАТСКОЙ ОБЛАСТИ

Висвітлено шляхи оптимізації структурних пропорцій і розвиток інтеграційних процесів між сферами аграрно-промислового комплексу. Встановлено, що створення системи оптових продовольчих ринків дасть змогу відновити міжрегіональні господарські зв'язки, стимулювати розвиток регіональних промислових комплексів у напрямку збільшення обсягів виробництва продукції, покращення її якості та розширення асортименту.

Ключові слова: інтеграційні процеси, структурні пропорції, мале підприємництво, економіка підприємства, аграрного та промислового комплексу

Постановка проблеми. Проблема посилення інтеграційних процесів та оптимізації структурних пропорцій в АПК була актуальною протягом всього періоду формування і функціонування комплексу, що зумовлено нерівномірністю розвитку його складових, недостатністю ресурсної бази для одночасного їх розширення. Водночас ці взаємопов'язані проблеми є актуальними, оскільки виступають засобом досягнення продовольчої безпеки держави, задоволення потреб населення та експортних надходжень.

Економічним змістом агропромислової інтеграції є науково обгрунтоване поєднання технологічних стадій виробництва – від одержання сировини до реалізації готових продуктів харчування споживачам, формування цілісної системи відтворення. Таке поєднання має, насамперед, організаційно-економічну основу і не зводиться лише до технологічних зв'язків, виробничих операцій різних галузей та інфраструктурних підрозділів. Важливим залишаються питання організаційних форм міжгалузевого об'єднання, організаційно-правових структур учасників нових формувань, регулювання економічних відносин, способу і структури управління інтегрованою структурою.

Постановка проблеми. Проаналізувати та дослідити шляхи оптимізації структурних пропорцій і розвиток інтеграційних процесів між сферами агропромислового комплексу.

Виклад основного матеріалу. Завданням агропромислової інтеграції є як випуск продукції високої якості, так і забезпечення дохідності та прибутковості кожного учасника інтеграційного процесу, поєднання економічних інтересів сільськогосподарських виробників і підприємств харчової промисловості, збільшення можливостей скорочення втрат та збереження якості продукції під час транспортування і зберігання продукції. Крім зазначеного, об'єднання галузей у єдине ціле створює синергетичний ефект, який за характером його виникнення проявляється у розвитку зв'язків різних рівнів і форм між структурними елементами цілісної системи, віддача від яких полягає у:

- істотному зменшенні втрат продукції сільського господарства, особливо тих її видів, які швидко псуються, внаслідок зменшення проміжку часу між збиранням та промисловим переробленням;

- збільшення темпів росту кінцевої продукції за рахунок утилізації нестандартної продукції аграрної сфери та її побічних відходів, які в умовах відсутності інтеграції не використовуються, або використовуються нерационально;
- зменшення витрат на транспортування продукції до переробних підприємств та торговельних точок. Процес досягнення спільного ефекту відображено на рис.

Негативний вплив на інтеграційні процеси здійснила і науково необґрунтована приватизація майна переробних підприємств, яка відбувалась без участі сільськогосподарських товаровиробників. Як наслідок, тривалий час взаємовідносини між підприємствами різних сфер АПК мали конфронтаційний характер, коли переробні підприємства, а також посередницькі структури, які виконують функції постачання, реалізації продукції, тобто обслуговування основного виробництва користувались монополістичним становищем стосовно сільськогосподарських товаровиробників, що посилювало збитковість аграрної сфери, а в окремих випадках призводило до згортання виробничої діяльності її підприємств і зменшення ефективності всього АПК.

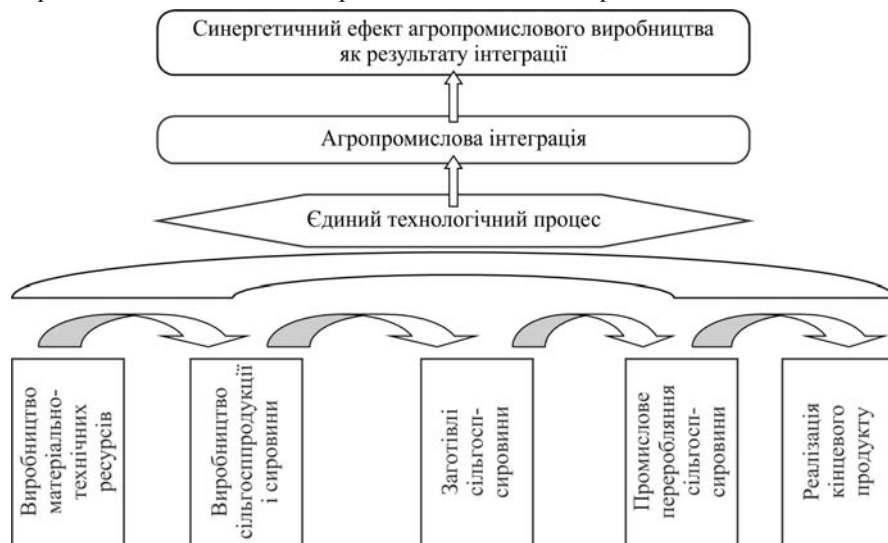

Рис. Синергетичний ефект від агропромислової інтеграції

У процесі сучасної інтеграції підприємств АПК визначився комплекс суперечностей, а саме: між існуванням специфічних галузевих інтересів і потребою досягнення синергетичного ефекту від спільної діяльності; наявністю різних форм власності та господарювання у галузях і необхідністю досягнення єдиної мети; непослідовною політикою держави у формуванні централізованих продовольчих і сировинних фондів та недостатнім розвитком системи заготівель; потребами у фінансових та інвестиційних ресурсах та звуженими можливостями їх надходження та інші. Вирішення цих проблем потребує спрямування скоординованих дій щодо розвитку складників агропромислового комплексу.

Так, досвід країн із розвинутою ринковою економікою, а також реалії функціонування вітчизняних підприємств із повним замкненим виробничим циклом, на яких здійснюються усі фази процесу відтворення – виробництво, перероблення і реалізація продукції, вказують на те, що інтеграційні процеси виступають основою узгодження економічних інтересів, становлення партнерських стосунків, збільшення доходності, вирішення проблем самофінансування підприємств агропромислового комплексу, збільшення надходжень до місцевого та державного бюджетів.

Через негативні наслідки економічної кризи, вади у реформуванні та викладені вище тенденції, в області спостерігаються порушення технологічної цілісності АПК, які спричинюють організаційно-економічні порушення. Проявами цього явища є економічно необґрунтоване створення збиткових переробних ланок у сільськогосподарських підприємствах з недостатнім ступенем перероблення, втрата в його процесі частини цінних компонентів, невисока якість продукції та досить вузький асортимент, неповна забезпеченість технологіями, які створюють цілісний виробничий ланцюг за недостатньої завантаженості потужностей існуючих переробних підприємств.

Позитивні зміни, які спостерігаються останнім часом, відбуваються завдяки вдосконаленню нормативно-правової бази діяльності комплексу, поступовому завершенню реформування аграрної сфери. Однак досягнення стабільних позитивних зрушень у АПК, зокрема у процесах інтеграції та оптимізації його структури, буде неможливим без узгодження інтересів усіх учасників виробничого процесу, ліквідації суперечностей між ними.

У світі апробованими є кілька способів вирішення цієї проблеми, в основі яких лежить проникнення капіталу переробних підприємств у сільське господарство і які випробовуються у низці областей України. Перший спосіб полягає у співпраці переробних підприємств з аграрними підприємствами на засадах взаємовигідності, коли переробне підприємство з метою забезпечення повнішого завантаження власних потужностей та безперебійного постачання сировини створює умови для продуктивної роботи підприємств, які забезпечують його сировинну базу. Переробні підприємства постачають сільськогосподарським добрива і забезпечують їх технікою, надають фінансову допомогу на придбання насіння, паливно-мастильних матеріалів, беруть участь у збиранні врожаю власними машинами і технікою, обладнують молокоприймальні пункти, вивозять продукцію власним транспортом і реалізують через власну торговельну мережу. Для тваринницької галузі можливим є спільне розведення і вирощування тварин, налагодження племінної справи.

Другий спосіб полягає у створенні на основі реформованих аграрних підприємств нових агроформувань, за участю майна сільськогосподарських підприємств та інвестицій переробних підприємств, що сприяє технічному забезпеченню перших і стабільному постачанню сировини останнім. Інвестиції можуть мати як фінансову форму, так і матеріальну – комбайни, трактори, малогабаритна техніка, новачі, засоби захисту рослин, паливо-мастильні матеріали. Така форма придатна для розвитку АПК на основі фермерських господарств, сільськогосподарських кооперативів.

Третій спосіб полягає у формуванні замкнених циклів – від виробництва сировини до реалізації готової продукції, що особливо придатне для розвитку інтеграційних процесів у молоко- та м'ясопродуктовому виробництві. Нормативною основою такої співпраці виступає договір між власниками земельних ділянок і переробниками продукції. Переробні підприємства розвивають власну сировинну базу шляхом фінансування та організації ферм з вирощування нетелей, надають підтримку для розширення кормової бази, продукцією яких забезпечують селянські господарства, кредитують виробників аграрної сфери під майбутню продукцію.

Переробні підприємства, які перебувають у кращому фінансовому стані ніж сільгоспвиробники, мають можливість постачати своїм сировинним підприємствам засоби виробництва, корми і матеріали за цінами не набагато вищими за оптові, і нижчими ніж продають посередники, що загалом впливає на ефективність комплексу, його позиції на ринку продукції.

Четвертий спосіб більш придатний для інтеграції переробних підприємств з великими і малими аграрними підприємствами і базується на довготермінових угодах. У цьому випадку переробні підприємства закупають лівову частку продукції, виробленої у сільськогосподарському підприємстві за ціною, яка робить вигідною таку угоду для обох сторін. Інтеграційні процеси не обмежуються лише купівлею-продажем, постачанням і збутом продукції, а охоплюють постачання технологій, комбікормів, паливно-мастильних матеріалів, які, своєю чергою, купують на засадах пільгового кредитування, передбаченого для підприємств АПК.

Дедалі більшого поширення набувають інтеграційні процеси у формі агропромислових структур холдингового типу, які утворюються на основі підприємств переробної ланки АПК або на базі підприємств, безпосередньо не пов'язаних з роботою комплексу. Особливістю такої організаційно-правової форми є диверсифікація діяльності. Ефективність їх діяльності досягається внаслідок комплексного підходу і системи розрахунків, які здійснюються на принципах внутрішньогосподарського підходу, тобто гарантування повернення виробничих витрат і розподілу прибутку на кожну одиницю вкладеного капіталу.

Через холдинги налагоджується функціональна взаємодія капіталів, які належать різним за профілем діяльності підприємствам. Завдяки цій формі інтеграції вирішується низка економічних проблем, які окреме підприємство не спроможне вирішити і до яких потрібно віднести розроблення і реалізацію складних технічних програм, освоєння новітніх технологій, створення нових виробничих потужностей. Передумовами створення холдингових компаній в АПК є такі: велика кількість підприємств, які мають розгалужені зв'язки за технологічним процесом; нездатність підприємства самотужки організувати виробництво і збут продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках; нестача інвестиційних ресурсів; необхідність реструктуризації галузі.

Інтеграційні процеси в АПК потребують оптимізації його структурних пропорцій на основі визначення пріоритетних напрямів розвитку, які повинні стати точками росту, використання обмежених матеріальних та фінансових

ресурсів. Переваги повинна отримати харчова промисловість, яка характеризується швидким обігом капіталу, високою прибутковістю, привабливістю для вітчизняних та іноземних інвесторів, можливостями розвитку експортного потенціалу та зростаючим внутрішнім і зовнішнім ринком на продукцію, а це дає підставу оцінювати галузь як важливе джерело нарощування внутрішніх інвестиційних нагромаджень і поповнення місцевого та державного бюджетів. Дійсно, капітал, вкладений у переробну промисловість, сприятиме підвищенню ефективності функціонування всього комплексу за ланцюговою реакцією, коли прискорений розвиток харчової промисловості зумовлюватиме економічне зростання у суміжних і обслуговуючих галузях.

Однак, як уже було зазначено, це справедливо лише за умови правильного розподілу доходів і прибутків, коли аграрна сфера не потерпить від перерозподілу валової доданої вартості, створеної на її підприємствах на користь переробної галузі. Це ж стосується і рентних відносин, коли частина земельної ренти у процесі ціноутворення переходить у розпорядження підприємств харчової промисловості. Випереджаючий розвиток харчової промисловості можливий лише на певному проміжку часу і потребує "підтягування" до його рівня розвитку сировинної бази та інфраструктурних підрозділів.

Оптимізацію співвідношення між сировинною, переробною і обслуговуючою сферами комплексу визнано в економічній науці як один із найважливіших напрямів на шляху подолання кризи в агропромисловому виробництві. Сучасна галузева структура АПК Закарпаття не є досконалою і характеризується низкою диспропорцій, зокрема недостатнім розвитком ринкової, виробничої та соціальної інфраструктури. У високорозвинених країнах світу частка харчової і переробної промисловості у складі АПК становить 70-80 %. Вітчизняні науковці визнали, що оптимальний рівень переробної сфери у структурі АПК України має становити 45-50 %. До найважливіших заходів, покликаних сприяти досягненню таких пропорцій у АПК, насамперед потрібно віднести використання потенціалу малого бізнесу, вдосконалення механізму регулювання АПК та малого бізнесу, покращення фінансового стану підприємств, реалізацію інвестиційних програм.

У сучасних умовах зменшення ресурсної бази АПК, браку сільськогосподарської сировини особливу увагу повинна приділяти глибокій переробці, комплексному і раціональному її використанню, збільшенню у загальній структурі продукції харчової промисловості частки готових до споживання виробів і напівфабрикатів. Значна увага з боку державних структур повинна приділятися розробленню законодавчої і нормативної бази для забезпечення виробництва якісної харчової продукції з урахуванням міжнародних, зокрема європейських стандартів.

Важливим фактором мобілізації внутрішніх резервів малого бізнесу в економічному піднесенні АПК є забезпечення випереджаючих темпів розвитку виробничої інфраструктури, пріоритети і пропорції у розвитку основних інфраструктурних підрозділів якої залежать, насамперед, від потреб основного виробництва у їх продукції та послугах.

Першочергового значення у АПК Закарпатської області набувають розвиток тварного господарства, прогресивні зміни у структурі таропакувальних матеріалів, стабільний розвиток холодильно-складського господарства, збільшення обсягу послуг, які надають підприємства ремонтно-технічного обслуговування, транспортно-дорожнє забезпечення. Встановлення ефективних структурних пропорцій стосується не лише АПК загалом, але й внутрішньої структури обслуговуючої ланки і потребує послідовної реалізації таких структурних зрушень, які дають змогу активізувати господарську діяльність малого бізнесу комплексу, зменшити втрати сировини та готової продовольчої продукції, зберегти її належну якість і, в підсумку, підвищити рівень задоволення потреб населення області у продуктах харчування та продовольчу безпеку держави.

Механізмом забезпечення пропорційного розвитку АПК є створення повноцінного конкурентного середовища на цьому ринку. Розвиток бізнесу у агропродовольчому виробництві та ефективне функціонування ринку сільськогосподарських та харчових продуктів потребують прискорити формування ринкової інфраструктури – товарних бірж, аукціонів, оптових ринків, торгових домів, сільських заготівельно-збутових кооперативів, оптово-роздрібних баз, складів різної місткості тощо. Сучасною проблемою, яка ускладнює позитивні зрушення в АПК, є недостатній рівень розвитку системи оптової торгівлі, що призводить до ізольованого функціонування регіональних агропродовольчих ринків, негативного впливу діяльності посередницьких комерційних структур на зростання цін на вітчизняну продукцію комплексу і, відповідно, зниження рівня її конкурентоспроможності. Тобто діюча система заготівель і реалізації продукції, незбалансованість основного і обслуговуючого виробництва в АПК перешкоджають розвитку продовольчого ринку області і держави.

Збалансованість розвитку АПК можлива на основі комплексного, системного підходу до програмування перспектив їх розвитку. Стратегія розвитку фермерства Закарпаття і збільшення його ролі у регіональному АПК повинна бути зорієнтована на формування високотоварних господарств зі спеціалізацією на виробництві тих культур, які мають регіональні конкурентні переваги: плоди, овочі, зерно, включаючи кукурудзу, молоко та м'ясо. Так, за даними Головного управління сільського господарства і продовольства Закарпатської облдержадміністрації прогностичні показники розвитку АПК на період 2008-2015 рр. такі: обсяг зернових культур стабілізується на рівні 2008 р. і становитиме 270 тис. т, олійних культур – зросте майже вдвічі і досягне 3,8 тис. т, зокрема соняшника – 3 тис. т, овочів збільшиться від 195,6 до 203 тис. т, плодів та ягід – від 725,3 до 98 тис. т, винограду – від 26 до 35 тис. т, а картоплі зменшиться від 534 до 485 тис. т. Інтенсивного розвитку тваринницької галузі області найближчим часом не очікується, однак, враховуючи зарубіжний досвід, тваринництво може активно розвиватись на невеликих фермах, що враховане у середньотермінових прогностичних оцінках обласного виробництва. У період до 2015 р. виробництво м'яса у живій вазі зросте на 2 тис. т, молока – від 388,9 до 415 тис. т, яєць – від 283,3 до 305 млн шт.,

вовни – від 189 до 300 т. Загалом обсяги продукції у вартісному виразі збільшаться у рослинництві від 662,4 до 922 млн грн, тваринництві – від 717,3 до 984 млн грн.

Створення нових малих підприємств харчової промисловості потрібно здійснювати, виходячи з потреб продовольчого ринку області, оскільки їх діяльність означає не лише потребу в додаткових інвестиціях, але і необхідність вирішення питання перерозподілу між суб'єктами господарювання сільськогосподарської сировини. Цей аспект необхідно враховувати в умовах, коли існують недозавантажені виробничі потужності на діючих підприємствах, тобто займати ті "ніші" у виробництві, які потребують активної виробничої діяльності та вирішують соціальні потреби. Регіональне бачення перспектив розвитку харчової промисловості та перероблення сільськогосподарської продукції є таким. Обсяги продукції у порівнянних цінах зростуть у 2008-2015 рр. на 38,4 %, виробництво товарів народного споживання збільшиться від 249 до 350 млн грн, тобто на 43,6 %, зокрема продовольчих товарів збільшиться на 43 %, алкогольних напоїв – на 37 %.

У підвищенні ефективності функціонування АПК важливим аспектом залишається територіальна організація, зокрема його переробної ланки, що сприятиме посиленню її експортного потенціалу і виправленню диспропорцій між сировинною базою і виробничими потужностями з перероблення, де вагому роль може відігравати малий бізнес. Ця проблема особливо важлива для тих видів діяльності, підприємства яких переробляють малотранспортабельну продукцію, яка швидко псується і відзначається великими втратами.

Для Закарпаття – це насамперед плодоовочеконсервна промисловість, яка не завжди характеризується упорядкованими сировинними зонами, відповідністю сировинних ресурсів і виробничих потужностей. Водночас територіальна структура цієї галузі не відзначається динамічністю, тобто не змінюється відповідно до вимог часу й економічної ситуації. У цьому випадку необхідна реалізація конкретних заходів щодо її оптимізації, одним із яких є створення проміжних пунктів із виробництва напівфабрикатів. Загальна схема узгодження територіальної організації і технологічного процесу в АПК може бути така: розміщення підприємств, які спеціалізуються на первинному обробленні сільськогосподарської сировини, в місцях її вирощення, а підприємств, що випускають кінцеву продукцію, тобто завершують технологічний цикл – у районах її споживання.

Перспективною є подальша агропромислова інтеграція, створення нових агропромислових формувань на базі існуючих переробних підприємств, підприємств харчової промисловості та їхніх сировинних зон, що є доцільним з урахуванням необхідності збереження існуючої схеми розміщення агарних та переробних підприємств Закарпаття та оптимізації структурних пропорцій АПК. Склад таких агропромислових об'єднань не повинен обмежуватись лише сільськогосподарськими і переробними підприємствами, а потребує розширення за рахунок, по-перше, включення торговельних структур, які можуть бути юридично й економічно самостійними підприємствами або фірмовими магазинами переробних чи сільськогосподарських під-

приємств. По-друге, структур, що обслуговують основне виробництво, як-то служба агросервісу; по-третє – фінансові організації.

В організаційному плані статутний капітал інтегрованих агроформувань може акумулюватись за рахунок внесків його учасників, а також державної фінансової підтримки у всіх її формах. Здійснення функції управління, визначення пріоритетів і напрямів розвитку, розпорядження коштами, їх розподіл між партнерами, вирішення питань надання фінансової, матеріально-технічної допомоги учасникам АПК може здійснювати керівник переробного підприємства. У структурі управління потрібно передбачити створення маркетингових служб, основним завданням яких є вивчення кон'юнктури ринку, узгодження обсягів і асортименту вироблюваної продовольчої продукції з величиною платоспроможного попиту, інформаційно-рекламне забезпечення реалізації продукції, стандартизація, розвідування ринку.

Оптові ринки впорядковують товарні потоки від виробника до споживача, забезпечуючи всім виробникам агропродовольчої продукції рівноправні умови діяльності на обласному ринку, сприяють вдосконаленню цінового механізму, зростання обсягів товарообігу, розширенню асортименту і покращення якості продукції, створенню додаткових робочих місць, організації маркетингових досліджень, раціоналізації діяльності АПК. Тому перспективним є створення оптових продовольчих ринків у формі відкритих акціонерних товариств на базі існуючих структур споживчої кооперації, плодоовочевих баз та ін., що дасть змогу зменшити обсяг інвестицій у будівництво нових об'єктів інфраструктури і забезпечити нерозривність технологічного ланцюга АПК.

Створення системи оптових продовольчих ринків дасть змогу відновити міжрегіональні господарські зв'язки, стимулювати розвиток регіональних ПК у напрямку збільшення обсягів виробництва продукції, покращення її якості та розширення асортименту.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Переваги діяльності АПК полягають у досягненні синергетичного ефекту від інтеграції його ланок. В роботі узагальнено сучасні проблеми щодо інтеграційних процесів, які полягають у невідпрацьованості та недосконалої механізму розподілу прибутків між сферами АПК, диспаритеті цін на продукцію аграрної сфери та харчової промисловості, інфраструктурних підрозділів, унаслідок чого потерпають сільськогосподарські виробники та малі підприємства. Результатом цього стала дезінтеграція та конфронтація структурних складових АПК. Для вирішення проблем розвитку малого бізнесу АПК запропоновано апробовані у світі способи, в основі яких лежить проникнення капіталу переробних підприємств у сільське господарство і які випробовуються у низці областей України: співпраці переробних підприємств з аграрними підприємствами на засадах взаємовигідності; створенні на основі реформованих аграрних підприємств нових агроформувань, за участю майна сільськогосподарських підприємств та інвестицій переробних підприємств; формування замкнених циклів; створення агропромислових структур холдингового типу.

Література

1. Гайдучський П.І. Формування та розвиток аграрного ринку / П.І. Гайдучський // Економіка АПК : Міжнар. наук.-виробн. журнал, 2004. – С. 4-15.
2. Лопатинський Ю.Н. Трансформація аграрного сектора: інституціональні засади / Ю.Н. Лопатинський. – Чернівці, 2006. – 244 с.
3. Статистичний щорічник "Закарпаття – 2009". – Ужгород : Изд-во Держкомстат, 2009. – 326 с.

Стегура В.В. Оптимизация структурных пропорций и развитие интеграционных процессов между сферами аграрно-промышленного комплекса Закарпатской области

Рассмотрены пути оптимизации структурных пропорций и развитие интеграционных процессов между сферами аграрно-промышленного комплекса. Установлено, что создание системы оптовых продовольственных рынков даст возможность возобновит межрегиональную хозяйственную связь, стимулировать развитие региональных промышленных комплексов в направлении увеличения объемов производства продукции, улучшения ее качества и расширения ассортимента.

Ключевые слова: интеграционные процессы, структурные пропорции, малое предпринимательство, экономика предприятия.

Stegura V.V. Optimization of structural proportions and development of the integration processes between the spheres of agrarian-industrial complex of Transcarpathian region

In article illuminated the ways of optimization of structural proportions and development of the integration processes between the spheres of agrarian-industrial complex. It is set that creation of the system of wholesale food markets will enable to pick up thread межрегиональную economic connection, stimulate development of regional industrial complexes in the direction of increase of production of goods volumes, improvement of its quality and expansion of assortment.

Keywords: integration processes, structural proportions, small-scale enterprise, economics of enterprise.

УДК 658.81.009.12+658.81

Доц. О.Р. Святюк, канд. екон. наук;
магістрант Т.А. Королюк – Львівський ДУВС

ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ ЯК ЕЛЕМЕНТА СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗБУТОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Обґрунтовано актуальність дослідження цієї проблеми. Розглянуто основні функції збуту. Описано організаційну структуру управління збутом на підприємстві. Розглянуто поняття збутової діяльності підприємства, також переваги та недоліки прийомів стимулювання збуту. Описано основні прийоми стимулювання збуту в Європі.

Ключові слова: збут, збутова діяльність, продукція, обсяги продажу, ціна та якість товару.

Успішна діяльність будь-якого підприємства значною мірою залежить від швидкості просування продукції в межах збутової ланцюга – від виробника до споживача. Мета збуту полягає в організації дистрибуційної діяльності відповідно до замовлень клієнтів з мінімальними загальними витратами на складування готових виробів, їх пакування, навантаження, розвантаження,